

**„Ő pedig a maga szegénységéből bedobta mindenét, amije volt, egész megélhetését”
(Mk 12,44)**

Márk evangéliuma 12. fejezetének végén járunk. Jézus ott van a jeruzsálemi templomban; figyel és tanít. Az ő tekintetén keresztül mi is szemtanúi lehetünk egy sokszereplős jelenetnek: emberek jönnek-mennek, imádkozók, hosszú köntösbe öltözött előkelőségek, gazdag emberek, akik a templom perselyébe dobják bőséges adományukat.

De jön egy özvegyasszony is. Ő társadalmilag és anyagilag is a hátrányos helyzetű emberek közé tartozik. Az általános érdektelenség közepette két fillért dob be a perselybe. Jézus viszont észreveszi őt, magához hívja a tanítványokat, és tanítja őket:

„Ő pedig a maga szegénységéből bedobta mindenét, amije volt, egész megélhetését”

„Bizony mondom nektek...” E szavak vezetik be a fontos tanítást; Jézus tekintete a szegény özvegyasszonyra irányul, és arra hív bennünket, hogy mi is őrá tekintsünk: ő a példakép, az igazi tanítvány.

Feltétel nélkül hisz Isten szeretetében, az ő kincse maga Isten. Teljesen rábízta magát, és ezért mindent, amit csak tud, oda akar adni a nála szegényebbeknek. Ez a bizalomteljes ráhagyatkozás az Atyára, bizonyos értelemben előképe Jézus önátadásának, amelyet hamarosan majd a szenvedésével és halálával fog beteljesíteni. Ez a „lelki szegénység” és a „szív tisztasága”[1], amelyet Jézus hirdetett és élt.

Azt kéri, hogy „ne a gazdagságban, hanem Isten szeretetében és gondviselésében bízunk. [...] Akkor vagyunk 'lélekben szegények', ha hagyjuk, hogy a mások iránti szeretet vezéreljen bennünket. Akkor megosztjuk és a rászorulóknak rendelkezésére bocsátjuk, amink van: egy mosolyt, az időnket, a vagyonunkat, a képességeinket. Miután mindent odaadtunk, szeretetből, szegények leszünk, vagyis üresek, semmik és szabadok, tiszta szívvel.”

Jézus javaslata felforgatja a mentalitásunkat: az Ő gondolatainak középpontjában a kicsi, a szegény, az utolsó áll.

„Ő pedig a maga szegénységéből bedobta mindenét, amije volt, egész megélhetését”

Az élet igéje mindenekeelőtt arra hív minket, hogy újítsuk meg teljesen a bizalmunkat Isten szeretetében, és próbáljunk az Ő szemszögéből látni, tekintsünk a látszat mögé, anélkül hogy ítélnénk és mások ítéletére hagyatkoznánk, és értékeljük minden emberben a pozitívumot.

Az ajándékozás teljességét sugallja, ez az evangéliumi logika, amely békében élő közösséget épít, mert arra ösztönöz, hogy törődjünk egymással. Arra bátorít, hogy a hétköznapiakban, látszat nélkül éljük meg az evangéliumot, hogy adakozzunk nagylelkűen és bizalommal, hogy józanul és javainkat megosztva éljünk. Arra hív, hogy figyeljünk a legkisebbekre, hogy tanuljunk tőlük.

Venant Burundiban született és nőtt fel. Ezt meséli: „A faluban a családomnak jól működő gazdasága volt, jó terméssel. Édesanyám tudta, hogy minden égi gondviselés, így amikor begyűjtötte a korai termést, pontosan elosztotta a környékeliek között, kezdve a legszegényebb családokkal, és csak egy kis részt hagyott nekünk abból, ami megmaradt. Ebből a példából tanultam meg az önzetlen adakozás értékét. Megértettem, hogy Isten azt kéri, hogy adjam neki a legjobb részt, sőt, hogy adjam neki az egész életemet.”

Letizia Magri és az életige csoport gondozásában

[1] vö. C. Lubich, Az élet igéje 2003. november, Új Város, 2003/11.

forrás: fokolare.hu